

honom långt, om han studerat för inträde på tjänstemanna- eller den lärda banan.”

En kvasi-tjänare var även Gustav Björn, ett fattighjon från Sabbatsberg, som skaffade sig sin föda och några slantar genom att såga ved och hämta dricksvatten till Observatorium och till Bergiilund, där professor Andersson, föreståndare för Bergianska trädgården, residerade. Mycken nytta gjorde Björn just icke, men av barmhärtighet läto de båda arbetsgivarna honom uträtta vad han kunde och ville. Han var en besynnerlig kurre, ett slags gatans ryktbarhet, som tillbringade den mesta tid, han tog sig ledigt från arbetet, med att driva omkring runt staden, säljande av honom själv författade namnsdagsgratulationer, textade med ganska pryddlig stil i olika färger och rikt illuminerade med begynnelsebokstäver och ornament.

Även spådde han väder, vartill han, på grund av sin anställning vid ”stjärnkikeriet”, av den stora allmänheten ansågs fullt kompetent.

Han var mycket svag för det täcka könet, synnerligast för köksor, vilka han tillägnade sina poetiska utgjutelser, fiffigt nog då han vanligen härför undfägnades med mat och dryck. Men rätt ofta kunde han vara när gången, och på gatorna antastade den gamle satyren till och med bättre damer, synnerligast om de, som han sade, ”hade fina spetsar på understubben”. Hela Stockholm kände emellertid Björn, och ingen förargade sig över hans uppträdande, så mycket mindre som blotta nämmandet av ordet poliskonstapel drev honom på flykten.

Det var icke allenast tjänarna, som troget under alla år höllo samman med familjen. Bland dem, som förrätade grovsysslor eller försågo hemmet med förnödenheter, såg man aldrig nya anleten. Typiskt för detta förhållande var ”champinjongumman”, som varje höst, så